

[Forsvarsministeren.]

Jeg gør for det første opmærksom paa, at de to Sygehuse, som det ærede Medlem nævnte, er *kommunale* Sygehuse, der i sin Tid er bygget til de paagældende Garnisoner i Roskilde og Helsingør, og hvis man vil indlægge Soldater f. Eks. fra Københavns Garnison paa disse Sygehuse, skal vi have nye Overenskomster med de to Byer, men for øvrigt er Sygehuset i Roskilde overladt til Roskilde Kommune. Jeg fik i sidste Rigsdagssamling en meget indtrængende Henvendelse fra Roskilde Byraad, der henstillede, om der ikke var en Mulighed for, at Byen kunde disponere over Sygehuset, og jeg fandt Anledning til at imødekomme Byraadet, gik til Finansudvalget og fik hele Finansudvalgets Tilslutning til, at Byen Roskilde fik Sygehuset overladt; saa det har vi altsaa slet ikke mere. Og hvad Sygehuset i Helsingør angaar, er der i Øjeblikket Forhandlinger i Gang, som for Resten er nær ved deres Afslutning, der gaar i samme Retning, altsaa gaar ud paa, at det kommunale Sygehus i Helsingør helt og holdent skal overgaa til Kommunen.

I øvrigt er der ikke Anledning til at optage en mere detailleret Debat angaaende dette Sygehusspørgsmaal, jeg har jo allerede i min første Tale bebudet, at der inden ret mange Dage vil blive fremsat et Lovforslag i det høje Folketing, ved hvilket jeg vil forsøge at faa Rigsdagens Billigelse til at ordne Spørgsmaalet i denne Rigsdagssamling.

Undervisningsministeren (Byсков):

Flere ærede Medlemmer har igen været inde paa Spørgsmaalet om de højere Skoler, Overproduktionen af Studenter, i Forbindelse dermed ogsaa Spørgsmaalet om Filosofikums Betydning og Berettigelse, alle dog, saa vidt jeg ved, uden at der i denne Forbindelse har været rettet direkte Spørgsmaal til mig. Jeg maa foreløbig her nøjes med at gentage, at Ministeriet lader denne Sag undersøge af særlig sagkyndige og venter at kunne fremsætte Forslag til en Nyordning.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt henvendte sig til mig med det Spørgsmaal, om der var Planer fremme angaaende den tyske Skolesag. Det er undgaaet min Opmærksomhed, at det ærede Medlem tidligere har rettet denne Forespørgsel til mig, og jeg beder undskyldt, at jeg ikke besvarede den, forrige Gang jeg havde Ordet. Jeg vil dertil sige, at det ærede Medlem paa egne og fleres Vegne for nogen Tid siden henvendte sig til mig med en Række Ønsker angaaende den tyske Skoleordning. Hele denne Ønskeliste har været under omhyggelig Overvejelse

i Tiden siden, og jeg haaber, at det ærede Medlem i Løbet af meget kort Tid skal faa Ministeriets Svar paa alle de enkelte Spørgsmaal, der her er fremsat, bl. a. ogsaa Spørgsmaalet om et tysk Gymnasium og dets mulige Ret til at give Adgang til Universitetet i København.

Efter hvad jeg har faaet refereret angaaende det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersens Tale i Gaar Aftes, skal jeg udtale, at jeg med Interesse følger Undervisningsordningen paa Kunstakademiet, saa vidt det er mig muligt. Men jeg maa stadig gaa ud fra, at de Oplysninger, Akademiet har givet mig angaaende Ordningen af denne Undervisning, er fuldt ud rigtige.

Hvad det ærede Medlem nu udtalte angaaende Nationalmuseet, giver mig Haab om, at vi kan mødes i et frugtbart Samarbejde i denne Sag, som vi begge har stor Interesse for. Forhaabentlig lykkes det os at enes om en Løsning, som kan føres igennem i denne Samling.

Til det ærede Medlem Hr. Stauning ønsker jeg at sige, at jeg naturligvis paa-skønner, at han gør mig opmærksom paa, at vi har en Grundlov her i Landet, og at den har de Bestemmelser, der indeholdes i § 55 og § 61. Det er godt at have den Slags Viden i frisk Minde, hvis jeg en Gang skulde fristes til at gaa Grundloven eller en af de nævnte Paragraffer for nær. Foreløbig har jeg ikke mærket noget til en saadan Fristelse, og jeg tror heller ikke, at der i min Tale eller mine Handlinger kan paavises noget Tegn derpaa.

Jeg har jo ikke bebrejdet det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen, at han forener de to Stillinger som Embedsmand og Rigsdagsmand; jeg har ikke en Gang saa meget som antydnet, at jeg fandt det mindre passende. Aldeles ikke. Jeg har heller ikke indvendt noget imod, at han stillede Spørgsmaal til mig, og jeg tror da ogsaa, at jeg i det hele taget har besvaret de Spørgsmaal, han har æsket Svar paa. Endnu mindre har jeg søgt at forlede ham til at fravige sin Overbevisning. Jeg kan neppe heller siges at have truet ham med Afsked. Jeg tror ikke, man i min Tale eller i mine Handlinger kan finde noget som helst, som kunde tyde paa, at jeg havde Lyst til at bruge nogen anden Fremgangsmaade overfor nogen Embedsmand end den, Loven hjemler.

For saa vidt kunde det ærede Medlems Paamindelse altsaa maaske nok uden Skade have ventet til en mere passende Lejlighed. Hvordan var det for Resten? Var der ikke